

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 7 lipca 2022 r.,
w sprawie obwinionego M. R.
wobec którego umorzono postępowanie
kasacji wniesionej przez pełnomocnika pokrzywdzonej I. K.
od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 25 czerwca 2021 r.,
sygn. akt NSL Rep. [...], uchylającego orzeczenie Okręgowego Sądu
Lekarskiego w O. z dnia 13 grudnia 2018 r., sygn. akt [...] i umarzającego
postępowanie

p o s t a n o w i ł

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
2. **obciążyć I. K. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Lekarski w O. orzeczeniem z dnia 13 grudnia 2018 r., sygn.akt Wu-[...], uznał obwinionego lek. dent. M. R. za winnego popełnienia przewinień zawodowych polegających na tym, że:

1. w dniach 7 stycznia 2014 r. oraz 15 stycznia 2014 roku w „A. [...]” w O. przy ul. P. nie zachował należytej staranności diagnostycznej i leczniczej w związku z leczeniem implantologicznym oraz kolejnymi procedurami leczniczymi po usunięciu zęba [...] u pacjentki I. K., co stanowi naruszenie art. 4 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty i art. 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej;

2. w dniach 15 stycznia 2014 i 27 stycznia 2014 w A. [...] w O. przy ul. P. u pacjentki I. K. wykonał nieprawidłowo czasowe uzupełnienie protetyczne w postaci korony tymczasowej na implancie po usuniętym zębie polegające na nieodpowiednim dostosowaniu korony do zgryzu, braku wcześniejszej konsultacji ortodontycznej ewentualnie leczenia ortodontycznego oraz analizy zwarcioowo-artykulacyjnej u pacjentki kiedy zakładano korony, co stanowi naruszenie art. 4 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty oraz art. 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej;

Za przewinienia skazał obwinionego na karę upomnienia.

Naczelny Sąd Lekarski orzeczeniem z dnia 25 czerwca 2021r. - po rozpoznaniu odwołań wniesionych przez pokrzywdzoną i jej pełnomocnika, a także obrońcę obwinionego – uchylił zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji i na podstawie art. 64 ust.3 w zw. z art. 63 pkt 4 ustawy z dnia 2 grudnia 2009r. o izbach lekarskich postępowanie w sprawie umorzył.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł pełnomocnik pokrzywdzonej zarzucając:

1) naruszenie art. 64 ust. 3 w zw. z art. 63 p.4 ustawy o Izbach Lekarskich poprzez ich błędne zastosowanie i przez to przyjęcie, iż zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania, w sytuacji gdy zarzucany obwinionemu czyn stanowi jednocześnie przestępstwo określone w art. 160 § 3 k.k.,

2) naruszenie art. 81 ust. 1 ustawy o izbach lekarskich poprzez błędne przyjęcie, iż zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania w sytuacji gdy nieprawidłowo został obliczony termin dotyczący biegu przedawnienia przez Naczelny Sąd Lekarski,

3) naruszenie art. 94. ust. 2 ustawy o izbach lekarskich poprzez brak doręczenia ukaranemu orzeczenia w terminie dwóch miesięcy od dnia jego ogłoszenia i tym samym prawdopodobne uniemożliwienie uwzględnienia kasacji na niekorzyść obwinionego z uwagi na treść art. 96 ust. 2 ustawy o izbach lekarskich.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie przedmiotowego orzeczenia i skierowanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd II instancji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co musiało skutkować jej oddaleniem na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia prawidłowo wykazano, iż w sprawie - na etapie postępowania odwoławczego - zaktualizowała się negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności zarzuconych obwinionemu przewinień zawodowych, co skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia Okręgowego Sądu Lekarskiego i umorzeniem postępowania w sprawie.

Zgodnie z dyspozycją art. 63 pkt 4 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy umarza się, jeżeli nastąpiło ustanie karalności zarzucanego lekarzowi przewinienia. W świetle zaś dyspozycji art. 64 ust. 3 wskazanej ustawy karalność przewinienia zawodowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. Jak prawidłowo wykazał Naczelny Sąd Lekarski w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, zarzucane obwinionemu czyny zostały popełnione w okresie od dnia 7 stycznia 2014 r. do dnia 27 stycznia 2014 r., zatem od tego dnia należy liczyć w sprawie bieg terminu przedawnienia przewinień obwinionego, który w omawianej sprawie upłynął najpóźniej z końcem dnia 27 stycznia 2019 r. Trzeba przy tym zauważyć, że odwołania wywiedzione przez I. K. jak i jej pełnomocnika zostały złożone już po wskazanym terminie (tj. odpowiednio 23.02.2019r. i 25.02.2019r.). Dla tej kwestii argumenty skarżącego dotyczące nadmiernie długiego procedowania przez Naczelny Sąd Lekarski nie mają znaczenia, mogą jedynie stanowić podstawy do publicznej krytyki sprawność postępowań dyscyplinarnych w sprawach dotyczących odpowiedzialności zawodowej lekarzy.

Sąd odwoławczy dokonał też prawidłowych ustaleń co do przedłużenia okresu karalności zarzuconych obwinionemu przewinień prawidłowo przyjmując, że brak jest ku temu podstaw prawnych w świetle dyspozycji art. 64 ust. 4 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich. Twierdzenie skarżącego, iż zarzucany obwinionemu czyn stanowi jednocześnie przestępstwo określone w art. 160 § 3 k.k. jest nieuzasadnione wobec znajdującego się w aktach sprawy prawomocnego postanowienia Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 18 czerwca 2019r. o umorzeniu śledztwa w sprawie o czyn z art. 160 § 3 kodeksu karnego, na co przecież wskazał Sąd odwoławczy. W świetle utrwalonego już orzecznictwa bezspornym jest, że w postępowaniu dyscyplinarnym ustalenie, iż przewinienie dyscyplinarne zawiera

znamiona przestępstwa musi być oparte na prawomocnym wyroku skazującym za przestępstwo, którego znamiona są zawarte w zarzucanym przewinieniu dyscyplinarnym (por. uchwała SN z dn.28.09.2006r., sygn. akt I KZP 8/06, OSNKW 2006/10/87).

Sąd Najwyższy orzekając o bezzasadności przedmiotowej kasacji pozostaje na stanowisku wyrażonym w ww. przytoczonej uchwale uznając tym samym, że w postępowaniu dyscyplinarnym nie jest dopuszczalne formułowanie ocen odnoszących się do kwalifikacji czynu będącego przedmiotem tego postępowania z punktu widzenia prawa karnego. Niezależnie jednak od powyższego, nie ma też podstaw do formułowania tezy, że zarzucane obwinionemu czyny wyczerpywałyby znamiona przestępstwa określonego w art. 160 § 3 k.k., jako że nie wydaje się iżby były podstawy do kwalifikowania skutków działania medycznego obwinionego jako ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 156 § 1 k.k.

Bezspornym jest, że przedawnienie karalności należy do bezwzględnych, negatywnych przesłanek procesowych wyłączających ściganie, wobec czego Naczelny Sąd Lekarski, jako odwoławczy, zasadnie umorzył postępowanie w sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając skarżącą kosztami postępowania kasacyjnego.

[as]